

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Γράφει ο Αντώνης Αμπανίδης → ampanidis@gmail.com

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Αλήθειες και ψέματα

Σύμφωνα με την απογραφή του Μαρτίου 2001, διαμένουν στην Ελλάδα περίπου 11 εκατομμύρια άνθρωποι (10.964.020) από τους οποίους 797.091 είναι αλλοδαποί. Σε αυτούς περιλαμβάνονται 47.000 πολίτες από τις χώρες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο ξένος πληθυσμός εντάσσεται στην συντριπτική του πλειοψηφία (περίπου 80%) στο πλικιακό φάσμα των 15-64 ετών, είναι δηλαδή δυνάμει οικονομικά ενεργός πληθυσμός. 90% των αλλοδαπών εργάζονται με σχέση εξαρτημένης εργασίας και μόνο 6.5% αυτοαπασχολούνται. Περίπου 25% των μεταναστών απασχολείται στις οικοδομές, 20% σε οικιακές εργασίες, φροντίδα πλικιωμένων και παιδιών, 17.5% στον αγροτικό τομέα και 15% σε τουριστικές και εμπορικές υπηρεσίες. Περισσότεροι από τους μισούς αλλοδαπούς (438.000, 57% του συνόλου) είναι Αλβανοί πολίτες. Οι περισσότεροι από εκείνους (240.000 ή 54%) δήλωσαν ότι ήρθαν στην Ελλάδα για να εργαστούν, περίπου 70.000 (15%) ήρθαν στη χώρα για οικογενειακή επανένωση και 10.000 περίπου (2.3%) ως παλιννοστούντες. Περίπου 1/3 των Αλβανών εργάζονται στις οικοδομές και 20% στον αγροτικό τομέα. Δεύτερη πολυπληθέστερη ομάδα (με πολύ μεγάλη διαφορά από την πρώτη), είναι οι Βούλγαροι με 35.000 καταγεγραμμένους και ακολουθούν κατά σειρά μεγέθους οι ακόλουθες εθνικότητες: Γεωργία, Ρουμανία (με περίπου 20.000 άτομα η καθεμία), Ρωσική Ομοσπονδία (17.500), Ουκρανία, Πακιστάν και Ινδία (με λίγο περισσότερους από 10.000 εγγεγραμμένους η καθεμία). Επίσης ζουν στην Ελλάδα 17.000 Κύπριοι και 13.000 Πολωνοί, που όμως σήμερα είναι πλέον πολίτες της Ε.Ε. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μας, ο πραγματικός αριθμός των μεταναστών και παλιννοστούντων υπερβαίνει το ένα 10 εκατομμύριο (850.000 νόμιμοι και περίπου 200.000 παράτυποι μετανάστες), αντιστοιχώντας στο 9% του συνολικού πληθυσμού και περισσότερο από 12% του εργατικού δυναμικού της Ελλάδας. Στόχος της ελληνικής μεταναστευτικής πολιτικής των τελευταίων 15 ετών είναι ο περιορισμός της μετανάστευσης (νόμιμης και παράτυπης), η οποία θεωρήθηκε 'επιβλαβής' για την ελληνική κοινωνία, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά. Οι σχετικοί νόμοι και προεδρικά διατάγματα, έδωσαν έμφαση κυρίως στον εσωτερικό και εξωτερικό έλεγχο και κατά δεύτερο λόγο στην νομιμοποίηση των παράτυπων μεταναστών. Συνολικά η κρατική πολιτική στην ουσία αντέδρασε σε καταστάσεις ήδη παγιωμένες στην ελληνική κοινωνία: παράνομη παραμονή και απασχόληση των μεταναστών, αυξανόμενη δυσφορία του γηγενούς πληθυσμού για μια κατάσταση που ο απλός πολίτης αντιλαμβανόταν ως 'εκτός ελέγχου', έχαση του ρατσιστικού λόγου και των ξενοφοβικών αντιλήψεων.

Θεωρούμε ότι η Ελλάδα σήμερα χρειάζεται μια ενεργητική μεταναστευτική πολιτική η οποία να διαχειριστεί την νόμιμη μετανάστευση, ανοίγοντας δρόμους για την ένταξη των αλλοδαπών που κατοικούν ήδη στη χώρα αλλά και για τη νόμιμη έλευση νέων μεταναστών, ανάλογα με τις ανάγκες της ελληνικής αγοράς εργασίας. Πάντως η Ελλάδα δεν είχε καμία μεταναστευτική πολιτική. Μόνιμα διαχειρίζοταν το μεταναστευτικό με προχειρόπιτα και ερασιτεχνιού. Τις συνέπειες της προχειρόπιτας αυτής, η κοινωνία μας τις βιώνει με τρόπο δραματικό. Με το νόμο για την ιθαγένεια της Ελλάδας μετατράπηκε σε πόλο έλξης μεταναστών από την Ασία και την Αφρική.

Θυμάται κανείς την υπόθεση της «Υπατίας»; Έγινε πολύ

Σύνορα παντού

κακή διαχείριση της υπόθεσης των μεταναστών απεργών πείνας της «Υπατίας», με αποτέλεσμα να ανοίξει ο δρόμος για τη μαζική νομιμοποίηση παράνομων μεταναστών. Ας θυμηθούμε τί είχε γίνει τότε. Ήταν στις 9 Μαρτίου του 2011, που έληξε μετά από μία "οπιθοχώρωπη" της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ η απεργία πείνας των λαθρομεταναστών στην "Υπατία", που είχε μεταφερθεί εκεί από τον χώρα της Νομικής Σχολής αρχικά, στον οποίο είχαν εισβάλλει υπό την ενθάρρυνση διαφόρων "ανθρωπιστών".

Οι τότε υπουργοί που είχαν χειριστεί το θέμα, Ραγκούσης, Λοβέρδος και η Άννα Νταλάρα, προσέφεραν σχεδόν ότι ζήτησαν οι μετανάστες, προκειμένου αυτοί να σταματήσουν την 44η πημερών απεργία πείνας τους. Σύμφωνα λοιπόν με τους όρους που έθεσαν οι τότε υπουργοί και με τους οποίους συμφώνησαν οι απεργοί, όποιος μετανάστης αποδεδειγμένα βρίσκεται επί 12 χρόνια στη χώρα μπορεί να καταθέσει αίτημα για άδεια παραμονής για εξαιρετικούς λόγους. Ωστόσο η κυβέρνηση θα προβεί σε μείωση αυτού του χρόνου χωρίς όμως να έχει προσδιοριστεί ακόμη, ενώ στο εξής η όποια νομιμοποίηση θα λειτουργεί εξαπομνημένα και όχι μαζικά.

Ος προς το χρονικό διάστημα για το καθεστώς ανοχής θα ισχύουσαν οι 6 μήνες και η ανανέωση τους για άλλους 6 ή και περισσότερο. Η κάθε περίπτωση μεταναστών που θα θέλουν να κάνουν χρήση του καθεστώτος ανοχής θα εξετάζεται από την αστυνομία και με την έγκριση της θα ανανεώνεται ή όχι η άδεια.

Για την ιστορία 200 απεργοί μετανάστες μεταφέρθηκαν στο λιμάνι της Σούδας από το μέγαρο Υπατία, μετά από 44 ημέρες απεργίας πείνας.

Η αποχώρηση τους ήταν επεισοδιακή καθώς δύο εξ αυτών επιχείρησαν να αυτοπυρποληθούν, υποστηρίζοντας ότι δεν ικανοποιήθηκε το αίτημά τους για παραμονή στη χώρα. Το επεισόδιο έληξε με την παρέμβαση άλλων μεταναστών.

Στην Κρήτη οι μετανάστες έγιναν δεκτοί από περίπου 50 αλλοπλέγυους που τους υποδέχθηκαν με πανό, συνθήματα και χειροκροτήματα. Δύο - τρεις από τους οικονομικούς μετανάστες που επέστρεψαν στη Σούδα,

Φράκτες στα Βόρεια σύνορα της Ελλάδας

Το μέγαρο Υπατία στην Πατησίων

νοοπλευθηκαν στο νοσοκομείο Χανίων.

Επιπλέον, η Ελλάδα θα πρέπει να πείσει τους Ευρωπαίους εταίρους ότι:

- 1) Η παράνομη μετανάστευση αποτελεί κοινό πρόβλημα των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και συνεπώς χρειάζεται κοινή και ριζική αντιμετώπιση,
- 2) απαιπείται ουνέπεια στην τάρη των ουλογικών συμφωνιών από όλες, ανεξαιρέτως, τις χώρες που έχουν συνυπογράψει,
- 3) η Τουρκία θα πρέπει να σεβαστεί το Διεθνές Δίκαιο και τη συμφωνία που συνυπέγραψε το 2001 για την επανεισόδοχη μη νόμιμων μεταναστών και
- 4) να ενιοχυθεί, με προσωπικό και μέσα, η Ευρωπαϊκή Ακτοφυλακή (Frontex).

Μεταξύ των προτάσεων που πρέπει άμεσα να υιοθετηθούν από τα κράτη-μέλη της ΕΕ είναι:

- 1) Η διακοπή των κοινοτικών ενισχύσεων προς τις χώρες προέλευσης που δε θα επιδείξουν πνεύμα συνεργασίας στη διώξη των δικτύων που διακινούν λαθρομετανάστες.
- 2) Η ενίσχυση των ελέγχων.
- 3) Η στενότερη συνεργασία στο ζήτημα της θεώρησης των διαβατηρίων.
- 4) Η αύξηση της κοινοτικής βοήθειας προς τα κράτη του μεσογειακού νότου.

Τα κράτη-μέλη της ΕΕ πρέπει να επιδείξουν πνεύμα συνεργασίας προκειμένου να ληφθούν άμεσα μέτρα:

- 1) Ενημέρωση των ευρωπαίων πολιτών σε ζητήματα μετανάστευσης.
- 2) Περιθωριοποίηση των φαινομένων ξενοφοβίας και ρατσισμού.
- 3) Ενημέρωση των παραγωγικών φορέων για τη διευκόλυνση της πρόσβασης των νόμιμων μεταναστών στην απασχόληση.
- 4) Ενημέρωση των νόμιμων μεταναστών σε ζητήματα εργασίας, εκπαίδευσης, υγείας και κοινωνικής ένταξης.
- 5) Εκπαίδευσης τους και στοιχειώδους εκμάθησης της γλώσσας των κρατών υποδοχής.
- 6) Υγειονομική περίθαλψη των νόμιμων μεταναστών.
- 7) Εξέτασης τους για τυχών μεταφορά μολυσματικών ασθενειών και επιδημιών.
- 8) Επίλυσης του στεγαστικού τους προβλήματος των νόμιμων μεταναστών και διευκόλυνσης τους στην απόκτηση στέγης.
- 9) Πάταξης των κυκλωμάτων παράνομης διακίνησης μεταναστών.
- 10) Θωράκισης των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ.
- 11) Επαναπροώθηση των παράνομων μεταναστών στις χώρες καταγωγής τους.

Η ταυτόχρονη εφαρμογή του συνόλου των παραπάνω προτάσεων θα μπορούσε να αποτελέσει πειστική απάντηση στην ομερινή απουσία μεταναστευτικής πολιτικής στην Ελλάδα.